

למה אנו שרים סוטרות?

מאת זן מאסטר סונג סאן

בערב של יום ראשון אחד, אחרי שיחת דהרמה במרכז הזן הבינלאומי בניו יורק, תלמיד שאל את זן מאסטר סונג סאן, "למה אתה שר סוטרות? האם לא מספיק רק לשבת זן?"

זן מאסטר סונג סאן אמר, "זה ענין מאד חשוב. אנו קדים ביחד, שרים ביחד, אוכלים ביחד, יושבים ביחד, ועושים עוד הרבה דברים יחד כאן במרכז זן. למה אנו מתרגלים ביחד?"

לכל אחד יש קארמה שונה. כך שכל אחד מהאנשים נמצא במצב שונה, עם התניות שונות, ודיעות שונות. אחד הוא נזיר, אחד הוא סטודנט, ואחד הוא פועל במפעל; אחד תמיד שומר על מיינד צלול, אחר תמיד מוטרד ולא מסופק; אחד בעד תנועת האישה, ואחר נגד. אבל כל אחד חושב, "הדיעה שלי היא הנכונה!" אפילו זן מאסטרים הם כאלה. לעשרה זן מאסטרים תהיינה עשר דרכים שונות ללמד, וכל זן מאסטר יחשוב שהדרך שלו היא הטובה מכולן. לאמריקאים יש דיעה אמריקאית; לאסייתים יש דיעה אסייתית. דיעות שונות מובילות לפעולות שונות, מה שיוצר קארמה שונה. אז, כשאתה מחזיק בדיעות שלך, זה מאד קשה לשלוט בקארמה שלך, והחיים שלך יישארו קשים. הדיעות המוטעות שלך ממשכות, אז הקארמה הרעה שלך ממשכה. אבל, במרכזי הזן שלנו, אנו חיים ביחד ומתרגלים ביחד, וכולנו פועלים לפי כללי המרכז. אנשים מגיעים אלינו עם הרבה דיעות חזקות ודברים שהם אוהבים ולא אוהבים, ובהדרגה מוותרים על כל הדיעות וההעדפות. כולם קדים 108 פעמים בחמש וחצי כל בוקר, כולם יושבים ביחד, כולם אוכלים ביחד, כולם עובדים ביחד. לפעמים לא מתחשק לך לקוד; אבל זה חלק מחוקי המרכז, אז אתה קד. לפעמים אתה לא רוצה לשיר סוטרות, אתה רוצה לישון; אבל אתה שר. לפעמים אתה עייף ורוצה לנוח אבל אתה יודע שאם לא תגיע לשיבת זן, אנשים יתמהו איפה אתה; אז אתה יושב.

כשאנחנו אוכלים, אנחנו אוכלים בטקס מסורתי, עם ארבע קערות; ואחרי שאנחנו מסיימים, אנחנו שוטפים את הקערות עם תה, ומנקים אותן בעזרת האצבע שלנו. בפעמים הראשונות שאכלנו בדרך זו, אף אחד לא אהב את זה. אדם אחד ממרכז הזן בקמברידג' בא אלי מאד מעוצבן. "אני לא יכול לסבול את דרך האכילה הזאת! התה מתמלא בלכלוך! אני לא יכול לשתות את זה!" אמרתי לו, "אתה מכיר את סוטר הלב?" "כן." "האם לא נאמר שם שהדברים אינם טהורים ואינם מלוכלכים?" "כן." "אז למה אתה לא יכול לשתות את התה?" "בגלל שזה מטונף." (צחוק בקהל) "למה זה מטונף? הפירורים באים מהאוכל שכרגע אכלת. אם אתה חושב שהתה מלוכלך, אז התה מלוכלך. אם אתה חושב שהתה נקי, התה נקי." התלמיד אמר, "אתה צודק. אני אשתה את התה." (צחוק)

אנו חיים ביחד ופועלים ביחד. לפעול ביחד זה אומר לוותר על הדיעות שלי, לוותר על ההתניות שלי, לוותר על המצב שלי. ככה אנחנו חוזרים למיינד ריק. אנחנו חוזרים לדף לבן. אז הדיעה האמיתית שלנו, ההתנייה האמיתית, המצב האמיתי שלנו יופיעו. כשאנו קדים ביחד, שרים ביחד ואוכלים ביחד, המיינד שלנו הופך לאחד. זה כמו בים. כשבאה הרוח, יש הרבה גלים. כשהרוח שוכחת, הגלים קטנים. כשהרוח פוסקת, המים הופכים למראה, שמשקפת כל מה שבא – הרים, עצים, עננים. המיינד שלנו פועל באותה צורה. כשיש לנו תשוקות רבות ודיעות רבות, יש הרבה גלים. אבל אחרי שאנחנו יושבים זן ופועלים ביחד למשך זמן מה, הדיעות והתשוקות שלנו נעלמות. הגלים הולכים וקטנים. ואז המיינד שלנו הופך להיות צלול כמו מראה, וכל מה שאנחנו רואים או שומעים או מריחים או טועמים או חשים או חושבים זו האמת. ככה קל מאד להבין את המיינד של האנשים. המיינד שלהם משתקף במיינד שלי.

אם כך, שירת הסוטרות היא מאד חשובה. בהתחלה קשה להבין. אבל אחרי ששרים סוטרות באופן קבוע, מבינים. "אהההה, שירת סוטרות – הרגשה כל כך טובה!" אותו דבר עם ה-108 קידות. בהתחלה אנשים לא אוהבים את זה. למה אנחנו קדים? אנחנו לא קדים לבודהה, אנחנו קדים לעצמנו. אני קטן קד לאני גדול. ככה, אני קטן נעלם והופך לאני גדול. זה הקידה האמיתית. אז בואו לתרגל איתנו, בקרוב תבינו. מתוך להשליך אפר על הבודהה

– Translated by Neta Sadot

This article copyright © 2009 Kwan Um School of Zen